

பாரதியும் சாதியும் Bharathi and Caste

முனைவர் இரா.தெய்வநாதன் | Dr. R. Thievanathan

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை, தியாகராசர் கல்லூரி, மதுரை-09. puratchithieva@gmail.com

ஆய்வுச்சுருக்கம்

தமிழகத்தில் தலைசிறந்த சமூகக் கவிஞர் என்ற பெருமைக்குச் சொந்தக்காரர் பாரதி. தன் எழுத்தின் வல்லமையைக் கவிதையில் வருவித்து அதனைப் பாமரர்களுக்குக் கொண்டு சென்றார். மிகக் குறைந்த வயதினிலே சமூகத்தை நேசிக்கும் மனப்பக்குவம் கொண்டதினால் இந்திய நாட்டின் விடுதலை உணர்வு, சமூகத்தில் புரையோடிக் காணப்பட்டுள்ள பெண் ஓடுக்குமுறை, சாதியக் கொடுமைகள், மக்களின் மூடநம்பிக்கைகள் ஆகியவற்றினைப் பகுத்தறிவுச் சிந்தனையோடு தன் கவித்துவத்தின் வழி மிக வன்மையாகச் சாடியிருக்கிறார். பிறப்பால் சமூகத்தில் உயர்ந்த நிலை என்று கட்டமைக்கப்பட்டிருக்கும் பார்ப்பனர் குடியில் பிறந்தவரான பாரதி அத்தகைய சமூக அடுக்குமுறைகளைப் பல இடங்களில் கடிந்து பேசுகிறார். அனைவரும் சமம் என்ற ஒற்றைக் கருத்தியல் சிந்தனையோடு பாரதி இந்தச் சமூகத்தை அணுகியுள்ளார் என்பது அவரின் கவிதைகளின்வழி நாம் அறியலாம். உயர்குடியில் பிறந்திருந்த பலரும் பேசாத நிலையில் சாதியப் பகுப்பினையும் அதன்வழி மக்கள் படும் கொடுமைகளையும் மிகவும் துணிந்து கண்டித்துச் செல்கின்றார். இருப்பினும் இத்தகைய சாதியப் படிநிலைகள், அதன் வழி உண்டாகும் வன்முறை ஆகியவற்றைச் சாடியிருந்தாலும் பிராமணியம், வேதம் ஆகியவற்றினை ஏற்றுக் கொண்டார் என்பதனைப் பாரதியின் வரலாற்றுவழி அறிய முடிகிறது. அந்தவகையில், இருவேறு நிலையில் பாரதியாரை அணுகும் முறையில் இக்கட்டுரை அமைகிறது.

Abstract

Bharathi is proud to be the greatest social poet in Tamil Nadu. He brought the power of his writing into poetry and passed it on to the laity. With a mindset of loving society at a very young age, she has slammed the way of her poetry with a rational thought of the Indian sense of liberation, the mythical oppression of women in society, caste oppression and the superstitions of the people. Bharathi, who was born in Barbana Gudi, which is structured as a high position in the society by birth, criticizes such social strata in many places. We can see from the way in his poems that Bharati approached this community with the single ideological thought that all are equal. He boldly condemns caste discrimination and the atrocities perpetrated by the people in its path, which many in the aristocracy have not spoken about. However, Bharati's historical record shows that he accepted the Brahmanical scriptures in spite of such caste hierarchies and the violence that ensued. This article sets out to approach Bhartiya in two different ways.

Keywords: Bharathi, Caste, barbarism, diversity, community.

சாதியின் தோற்றுவாய்

மனித சமுதாயத்தில் சாதியின் தோற்றுவாய் குறித்துப் பல்வேறு அறிஞர்கள் வரலாற்று அடிப்படையில் விளக்கிச் சென்றிருந்தாலும் திட்டமிட்டே சாதி

கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது என்பது உண்மையாகும். மனிதன் உருவாகிய பல நூற்றாண்டுகளுக்குப் பிறகே சாதி தோற்றம் பெற்றிருக்க வேண்டும். ஆரியரின் வருகைக்குப் பின்பே சாதியின் படிநிலை தனித்த அடையாளத்தோடு உருப்பெற்று விட்டது என்பது உண்மை. "கி.மு.1500 ஆம் ஆண்டு அளவில் ஆரியர்கள் இந்தியாவிற்கு வந்தபோது இங்கு வாழ்ந்த மக்களிடையே உடல் அமைப்பாலோ நிற வேறுபாட்டாலோ எவ்விதக் குழுக்களும் செயல்முறையில் இல்லை. ஆனால் இங்கு வந்தேறிய ஆரியர்கள் உடலாலும் நிறத்தாலும் மொழியினாலும் சமயத்தாலும் இந்நாட்டு மக்களிடமிருந்து வேறுபட்டனர். அவ்வேறுபாடுகளைப் பயன்படுத்தி இங்கு வாழ்ந்தோரைத் தஸ்யூக்கள் அல்லது தாசர்கள் என்று வேறுபடுத்திக் குறிப்பிடத் தொடங்கினர்." (பக்தவத்சல பாரதி, 2009:319) என்று குறிப்பிடுகிறார். மனிதர்களில் வேறுபட்ட சூழலைத் தனக்குச் சாதகமாக்கிக் கொண்டு இங்கு சாதிய அடுக்குமுறைகளை நான்கு வர்ணப் பகுப்பாகக் கட்டமைத்தனர் ஆரியர்கள். "கி.மு.100 ஆம் ஆண்டளவில் சமுதாயத்தின் பல்வேறு செயல்களைத் தனித்தனியே கவனிக்கும் பொருட்டு வருண அடிப்படையில் நான்கு பிரிவுகளை ஏற்படுத்தினர். அப்பிரிவுகளே பிராமணர், சத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் எனப்பட்டன" (பக்தவத்சல பாரதி, 2009:319)

இப்படியான பகுப்புமுறைகள் கால நகர்வில் கோட்பாட்டளவில் உருமாறி மனித சமுதாயத்திடம் பல்வேறு பிரிவுகளைக் கட்டமைத்ததோடு தீண்டாமைகளும் மிகப்பெரிய சமூகத்தில் மனிதனை பிளவுபடுத்தியது மட்டும் அல்லாமல் மனிதனை மனிதன் தீண்டாமைக்கு ஆளாக்கியது. நான்கு வகையான பகுப்பில் முதலில் உள்ள பிராமணர் குலத்தில் பிறந்த பாரதி மனித சமுதாயத்தை நன்கு உணர்ந்ததன் விளைவால் சாதியக் கொடுமைகளுக்கு எதிராகத் தன் கவியால் கட்டுடைத்துப் பாடி விழிப்புணர்வு பெறச் செய்து என்பதை நாம் அறியலாம்.

பாரதியின் சாதியப் புரிதல்

தமிழ்ச்சமூகத்தில் பாரதியார் தனித்த அடையாளத்தோடு வலம் வந்தார். சாதியப் பிரிவுகள் இங்கு உண்டு. இதனைக் களைதல் முக்கிய நோக்கமாகும் என்று பாரதியார் நினைத்திருக்க வேண்டும். இங்கு சாதி மனிதனை ஒன்றுகூட விடுவதில்லை. அது மக்களிடையே பிரிவினையை உண்டுபண்ணுகிறது என்ற சிந்தனையில்

"ஆயிரம் உண்டிங்கு ஜாதி - எனில்
அந்நியர் வந்துபுகல் என்ன நீதி?" (பாரதநாடு)

இங்கு சாதிகள் உண்டு என்பதை ஏற்கிறார். அத்தகைய சாதியால் மக்களின் பிரிவினை, தீண்டாமை, கொடுமைகளை அவர் ஏற்கவில்லை என்பது தெரிகிறது. எல்லோரும் ஒரே குலம் என்ற ஒற்றைச் சிந்தனையில் அவர் நகர்வதினை நாம் அறியலாம். தான் பிறந்த பிராமணர் குலமும் நான்கு வகுப்பில் கடைநிலையில் உள்ள சூத்திரப் பிரிவுகளும் ஒன்று என்று கருதினாலும் சில இடங்களில் முரண்பட்டுப் பேசுகிறார்.

கனகலிங்கமும் பாரதியும்

"ஒருநாள் பாரதியார் வீட்டில் சிறு கூட்டம். நடுவிலே தீ வளர்த்து, தீயைச் சுற்றி வ.வே.சு. அய்யர், குவளைக் கண்ணன், நாகசாமி அய்யர், கோவிந்தராஜலி நாயுடு என்ற நண்பர் முதலியோர் வீற்றிருந்தனர். ஒரு பலகையில் பாரதி அமர்ந்திருந்தார். மற்றொரு பலகையில் கனகலிங்கம் அமர்ந்திருந்தார். கனகலிங்கத்திற்குப் பிரம்மோபதேசம் செய்து பூணூல் அணிவித்தார் பாரதி. நீ இன்று முதல் பிராமணன். யார் உனக்குப் பூணூல்

போட்டுவித்தது என்றால், அட்டி பாரதி என்று சொல் என்று உபதேசித்தார்." (சி.சொக்கலிங்கம் 2018: 125) என்று தனது கட்டுரையில் குறிப்பிடுகிறார்.

இந்தச் சமூகத்தில் பிராமணர்களே உயர்ந்தவர்கள் என்ற சிந்தனையோட்டத்தினை வேறுக்கவே இத்தகைய பூணூல் நிகழ்வினை நிகழ்த்தியிருக்கிறார். இது ஒருபுறம் சாதியக் கட்டமைப்பைத் தகர்த்தெறியக்கூடிய செயலாக இருந்தாலும்,

"நந்தனைப் போல் ஒரு பார்ப்பான் இந்த நாட்டினில் இல்லை" (உயிர் பெற்ற தமிழ்நாடு - ஜாதி)

என்று பாடுகிறார் பாரதியார். நந்தன் என்ற பார்ப்பானை இந்தச் சமூகத்தில் உயர்த்திப் பிடிக்க வேண்டிய அவசியம் என்ன? ஒருபுறம் பூணூல் அணிவிப்பதும் பார்ப்பானை உயர்த்திப் பிடிப்பதும் எத்தகைய புரிதலை நமக்கு அளிக்கிறது என்றால் பல்வேறு சாதியப் பிரிவுகளை ஏற்காமல் தற்காலப் பிராமணத்தை ஏற்கிறார் என்றே கருத வேண்டியுள்ளது.

"வேதமறிந்தவன் பார்ப்பான் - பல
வித்தை தெரிந்தவன் பார்ப்பான்
நீதி நிலை தவறாமல் - தண்ட
நேமங்கள் செய்பவன் நாய்க்கன்
பண்டங்கள் விற்பவன் செட்டி
நாலுவகுப்புமிங்கு ஒன்றே - இந்த
நான்கினில் ஒன்று குறைந்தால்
வேலை தவறிச் சிதைந்தே - செத்து
வீழ்ந்திடும் மானிடச் சாதி" (சமூகம்)

நான்கு வகுப்புகள் சிதைந்தால் இந்த மானிடச் சாதி செத்துவிடும் என்று அழுத்தம், திருத்தமாகப் பாரதி பேசுவது நான்கு வருண பகுப்பினை பாரதியார் ஏற்கிறார் என்றே கருத வேண்டியுள்ளது. எப்படியாயினும் பாரதியார் தான் சார்ந்த பிராமண சமுதாயத்தை தன்னால் இயன்றவரை உயர்நிலைப்படுத்தவே முனைந்துள்ளார். ஆனால் ஒரு பொழுதும் சாதியப் பிரிவுகள், வேறுபாடுகள், தீண்டாமைகள் ஆகியவற்றினை அவர் ஆதரிக்கவில்லை என்பதினை நாம் இங்கு உணர்தல் வேண்டும்.

சாதிய எதிர்ப்பு

பாரதியார் கடுமையாகச் சாதியப் பிளவுகளுக்கும் கொடுமைகளுக்கும் எதிராகத் தன் குரலை உயர்த்துகிறார் என்பதில் மாற்றுக் கருத்து இல்லை.

"எல்லாரும் ஓர்குலம் எல்லாரும் ஓரினம்,
எல்லாரும் இந்நாட்டு மக்கள்
எல்லாரும் ஓர்நிறை, எல்லாரும் ஓர்விலை
எல்லாரும் இந்நாட்டு மன்னர்" (பாரத சமுதாயம்)

நாம் அனைவரும் ஒன்றே என்று அழுத்தமாக ஒற்றைக் கருத்தியலை முன்வைத்துப் பாடுகிறார்.

"சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா - குலத்
தாழ்ச்சி உயர்ச்சி சொல்லல் பாவம்" (பாப்பாப் பாட்டு)

என்று பாரதியார் சாதிகள் இல்லை என்றும் முற்றும் மறுத்துப் பேசுகிறார்.

சாதிகள் இல்லை என்று பாப்பாவிடம் கூறுவது என்பது புதுவகையான உத்திமுறையாகும். இச்சமூகத்தில் வயதிலும், மனதிலும் வளர்ந்த மானிடர்களிடம் நாம் சாதிகள் இல்லை என்று பேசுவது இயலாத காரியம். ஏனெனில் ஐந்தில் வளையாதது, ஐம்பதில் வளையப் போவதில்லை என்ற கருத்தியல் அடிப்படையில் அவர்கள் ஏற்க மாட்டார்கள். ஆனால் பசுமரத்தாணியாக விளங்கிவரும் குழந்தைகளிடம் இத்தகைய விதையினை விதைத்தால் எதிர்காலத்தில் விருட்சமாகி சாதியற்ற ஏற்றத்தாழ்வற்ற சமூகம் உருவாகும் என்ற உயர்ந்த சிந்தனையில் குழந்தைகளிடம் அவர் கூறியுள்ளார் என்பதினை நாம் அறிய முடிகிறது.

சாதிப்பிரிவினைகள், நிறவேறுபாட்டால் ஏற்படும் பிரிவினைகள் ஆகியவற்றினைக் கடுமையாக எதிர்த்து,

"சாதிப் பிரிவுகள் சொல்லி - அதில்
தாழ்வென்றும் மேலென்றும் கொள்வார்" (முரசு)

என்று பாடுகிறார் பாரதியார்.

"ஒரு சாதி ஓர் உயிர். பாரத நாட்டிலுள்ள முப்பது கோடி மக்களும் ஒரு சாதி. வகுப்புகள் இருக்கலாம். பிரிவுகள் இருக்கலாகாது. வெவ்வேறு தொழில் புரியலாம். பிறவி மாத்திரத்தாலே உயர்வு, தாழ்வு என்ற எண்ணம் கூடாது. மத பேதங்கள் இருக்கலாம். மத விரோதங்கள் இருக்கலாகாது. இந்த உணர்வு நமக்கு சுதந்திரமும் அமரத் தன்மையும் கொடுக்கும் என்கிறார் பாரதியார்" (பொன் பரமகுரு, 2005 : 68) என்று குறிப்பிடுகிறார்.

நிறத்தால் இந்த மானிடச் சாதியால் உயர்வு தாழ்வு கற்பித்தார்களோ என்ற பாப்பாவின் கேள்விக்குப் பாரதியார்,

"வெள்ளை நிறத்தொரு பூனை - எங்கள்
வீட்டில் வளருது கண்டீர்
பிள்ளைகள் பெற்றதப் பூனை - அவை
பேருக் கொருநிற மாகும்
சாம்பல் நிறமொரு குட்டி - கருஞ்
சாந்து நிறமொரு குட்டி
பாம்பு நிறமொரு குட்டி - வெள்ளைப்
பாலின் நிறமொரு குட்டி

.....

.....

வண்ணங்கள் வேற்றுமைப் பட்டால் - அதில்
மானுடர் வேற்றுமை இல்லை
எண்ணங்கள் செய்கைகளெல்லாம் - இங்கு
யாவர்க்கும் ஒன்றெனல் காணீர்" (முரசு)

என்ற பாடலில் வெள்ளைநிறப் பூனை வெவ்வேறு நிறத்தில் தன் குட்டிகளை ஈன்றது. நிறவேறுபாட்டால் அப்பூனைக்குட்டிகள் வெவ்வேறு ஆகிவிடுமோ? இல்லையே! அதுபோலத்தான் மனிதனும். நிறத்தால் வேறுபட்டுக் கிடந்தாலும் அனைவரும் மானிடர்களே என்று திடமாகப் பதில் கூறுகிறார்.

மேலும்,

“தகரென்று கொட்டு முரசே - பொய்மைச்
சாதி வகுப்பினை யெல்லாம்” (முரசு)

என்றும்

“சூத்திர னுக்கொரு நீதி - தண்டச்
சோறுண்ணும் பார்ப்புக்கு வேறொரு நீதியென்று
சாத்திரம் சொல்லிடு மாயின் - அது
சாத்திரம் அன்று சதியென்று கண்டோம்” (முரசு)

என்று வன்மையாகப் பாடுகிறார். சாதியற்ற சமுதாயம் படைக்கத் தன்னால் இயன்ற வரையில் தன் கவித்துவத்தால் பாடிச் சென்றுள்ளார் என்பதை அறிய முடிகிறது.

பாரதியும் மீசையும்

இன்றைய சமூகத்தில் பாரதியின் அடையாளம் என்று தனித்துவமாக அமைந்துள்ளது. பாரதியின் முண்டாசு, அவருடைய முறுக்கு மீசை ஆகியவை மட்டுமே அவரை எளிதாக அடையாளப்படுத்துகின்றன. இவற்றில் குறிப்பாகப் பாரதியின் மீசையை மட்டும் ஒரு ஓவியர் வரைந்தால் போதும், உடனே இச்சமூகம் அந்த அடையாளத்தை வைத்துப் பாரதியென்று அடையாளம் காட்டும். அத்தகைய அடையாளத்தை அவரின் மீசை பெற்றுள்ளது. ஆனால், உண்மையில் பாரதி மீசை வைப்பதற்கு வேறு ஒரு காரணம் உண்டு என்பதை ஆய்வின்வழி அறிய முடிகிறது.

பாரதி காசியில் ஜயநாராயண கலாசாலையில் ஆங்கிலப் பள்ளிக்கூடத்தில் கல்வி பயிலும்போது தொடர்ந்து ஒவ்வொரு வாரமும் தன்னுடைய மீசையைச் சிரைத்துக் கொண்டு வந்தார். ஏனெனில் தமிழ்நாட்டில் இருந்து சென்ற பார்ப்பனர் என்பதால் இங்குள்ள வழக்கப்படி அவர் அதனைச் செய்து கொண்டு வந்தார். இதனைக் கண்டு அதிர்ச்சியடைந்த காசியை வாழ்விடமாகக் கொண்ட சக மாணவர்கள் பாரதியிடம் இது குறித்துக் கேட்டனர். இது குறித்துப் பாரதியார் தனது கட்டுரையில் “என்னுடன் படித்துக் கொண்டிருந்த பிள்ளைகள் என்னை நோக்கி மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டனர். எப்போது பார்த்தாலும் இவன் மீசையைச் சிரைத்து விட்டு வருவதன் காரணம் யாதென்று அவர்களுக்குள்ளேயே பல நாள் ஆலோசனை செய்து பார்த்தார்கள். அவர்களுக்கொன்றும் புலப்படவில்லை. அவர்களில் ஒருவன் கடைசியாக என்னையே கேட்டுத் தீர்த்தான். உங்கள் குடும்பத்தில் யாரேனும் வாரம் தவறாமல் செத்துப் போய்க் கொண்டிருக்கிறார்களா? என்று என்னிடம் வினவினான். அவன் இங்ஙனம் கேட்டதன் காரணத்தை அறிந்து கொண்டு அப்படியில்லையப்பா! தமிழ்நாட்டில் பிராமணர் மீசை வைத்துக் கொள்ளும் வழக்கம் இல்லை என்று தெரிவித்தேன்” (பாரதியார் கட்டுரைகள், வானதி பதிப்பகம் ப.290) இவ்வாறு பதிவு செய்கிறார். தமிழ்நாட்டுப் பிராமணர்களின் கலாச்சாரம் வேறு, வடநாட்டுக் கலாச்சாரம் வேறு என்பதைப் புரிந்து கொண்ட பாரதியார் வடநாட்டுக் கலாச்சாரத்தை உள்வாங்கிக் கொண்டு, அந்த நடைமுறையில் மீசையை சிரைக்காமல் தொடர்ந்து தன் வாழ்நாள் முழுவதும் வைத்துக்கொண்டிருந்தார் என்பதை நாம் அறியலாம். பொதுவெளியில் பாரதி பார்ப்பன சமூகத்தைச் சார்ந்தவராக இருந்தாலும் முற்போக்குச் சிந்தனைகளை உள்வாங்கி கொண்டு அவர் மீசையை வைத்துக் கொண்டார் என்ற குறுகிய சிந்தனை மக்கள் மத்தியில் இன்றளவும் நிலவி வருகிறது. இது முற்றிலும் அறியாமையின் செயல்பாடு என்றே நாம்

அறிய வேண்டுவதோடு பாரதியார் வடநாட்டுக் கலாச்சாரத்தை ஏற்றுக் கொண்டார் என்பதை நாம் உணர வேண்டும்.

"பார்ப்பாளை அய்யரென்ற காலமும் போச்சே - வெள்ளைப்
பரங்கியைத் துரையென்ற காலமும் போச்சே" (சுதந்திரப் பள்ளி)

என்று பாரதியார் மகிழ்வோடு பாடுவதாகச் சமூகத்தில் அனைவருக்கும் தெரிகிறது. ஆனால் அவருடைய மனநிலையானது கால ஓட்டத்தில் பார்ப்பனர்கள் உயர்ந்த இடத்தில் இருந்து பின் அவர்களுக்கான சுய மரியாதை குறைந்து ஐயர் என்று சொல்லாமல் சமூகத்தில் பின்னுக்குத் தள்ளக்கூடிய சூழ்நிலை திராவிட இயக்கத்தின் காரணமாக ஏற்பட்டு விட்டதே என்று நினைத்துப் பாரதியார் "ஐயர் என்ற காலமும் போச்சே" என்று அழுத்தமாக தன் இன அவலநிலையைப் பாடுகிறார் என்பதை அவரின் வரலாற்று வழி அறியமுடிகிறது. இதற்குச் சான்றாகப் பாரதியின் நண்பர் மண்டயம் சீனிவாசன் "எம்மிடம் பாரதியார் அடிக்கடி வருவதுண்டு. எது பாடினாலும் தான் விசேஷமாக எது எழுதினாலும் என்னிடத்தில் அதை முதலில் வந்து காட்டாமல் இருக்கமாட்டார். நான் என்ன வேலையாக இருந்தாலும் அதைச் சட்டை செய்யாது, தனியிடத்திற்கு அழைத்துப்போய் அதைப் படித்துக் காட்டுவார். அவருடைய 'பூபேந்திர விஜயம், சுதந்திரப்பள்ளி, ஞானரதம், முதல்பகுதி இவைகளை அவர் ஆவேசத்தோடு படித்துக் காட்டியது எனக்கு இப்பொழுதும் ஞாபகமிருக்கிறது. பார்ப்பாளை அய்யரென்ற காலமும் போச்சே, என்ற பாட்டில் தாழ்ந்த நிலைமையில் கிடக்கும் பார்ப்பாளை ஏன் பழிக்கிறீர்? என்று நான் கேட்டதற்கு, நான் பழிக்கவில்லையே அவன் அந்த உயர்ந்த நிலைக்கு அருகனல்ல தாழ்ந்து கிடக்கிறான் என்று தானே நானும் சொல்கிறேன் என்றார்." (இரா.வெங்கடாசலபதி, 2003:72) என்று குறிப்பிடுகிறார். ஒவ்வொரு பாட்டுக்குப் பின் பாரதியின் அகமன உணர்வு எத்தகைய சூழ்நிலையில் அமைந்துள்ளது என்பதை அக்கால சக நண்பர்களின் இதுபோன்ற பதிவுகள் வாயிலாக நாம் அறிய முடிகிறது. புறவயமான பாடல் மட்டும்தான் இன்றைய சமூகத்தில் அதிகப்படியான இன்றைய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியதோடு பாரதிக்கென ஓர் அடையாளத்தைக் கட்டமைக்க உதவியுள்ளது. அது ஒருவித தாக்கத்தினை இன்றுவரை ஏற்படுத்தி வருவதனை உணர முடிகிறது.

முடிவுரை

மகாகவி என்று போற்றக்கூடிய பாரதியார் சமூகத்தில் நடக்கக்கூடிய முறையற்ற செயல்களைத் தன் முற்போக்குச் சிந்தனையால் பாடல்களில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். இவற்றினால் சாதி குறித்த பாரதியாரின் பார்வை இரண்டு நிலையில் இருப்பதினை நாம் அறிய முடிகிறது. சாதியால் பிரிவுகள் வேண்டாம், தீண்டாமை வேண்டாம், நிறவேறுபாடு வேண்டாம், சாதிச் சண்டைகள் வேண்டாம் என்றெல்லாம் மிகவும் கடுமையான சொல்லாடல்களால் பாடிச் செல்கிறார். இருப்பினும் பார்ப்பனர் குறித்த பதிவுகளில் அவர்களை முதன்மைப்படுத்தும் விதத்தில் சில பாடல்களில் பாடிச் செல்வதினைக் காணுவதோடு, வேதம் குறித்த பதிவுகளையும் நான்கு பகுப்பு முறையினையும் அவர் பேசிச் செல்வதினையும் அறிய முடிகிறது.

துணைநூல்கள்

- சொக்கலிங்கம் சி., & பொன்னீலன், (ப.ஆ.), (2008), பாரதி என்றென்றும், சென்னை, நியூ செஞ்சுரி புக ஹவுஸ் (பி) லிமிடெட்.
- பக்தவத்சல பாரதி, (2019), பண்பாட்டு மானுடவியல், திருச்சி, புத்தாந்தம், அடையாளம் பதிப்பகம்.

- பரமகுரு பொன்., (1980), பாரதியார் கட்டுரைகள், சென்னை, வானதி பதிப்பகம்.
- வெங்கடாசலபதி இரா., (1994), வ.உ.சியும் பாரதியும், சென்னை - 02, மக்கள் வெளியீடு.